

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XIX, бр. 47 (1802)

В. Търново, четвъртък, 18 април 1963 г.

Цена 2 стотинки

ПРЕД ПЪРВИ

МАЙ

В ПЪЛЕН ХОД

Сентбата на ранните и средноранните пролетни култури в Каменското стопанство завърши в благоприятен срок. В първите засяти площи с грах и слънчоглед вече се очертаха и зелените редове. Все по-оживено става полето на голямото стопанство. В лозята, където наесен ще натежи кехлибарено грозде, се бърза с резитбата, а в зеленчуковите градини се пикира разсадът. Градинарите от района вече предадоха на изкупувателните организации 16 тона и половина салати, спанак, репички и зелен лук. Такава е сега шестият в тия априлски дни сред блоковете на кооператива.

Над близкия хребет слънцето подаде огнено си чело и с топла усмивка погали свежия пролетен климат. Трактористът Марин Йорданов и прикачачът му Петър Стефанов от с. Камен забързаха. От кичестата круша, останала единствена в широкия блок, в местността „Юрениа“ изплашено изхвърна птичка, гмурна се в простора и се загуби в далечината. Някакъв нервност се четеше в погледа на бай Марин. Той често поглеждаше към селото и току мърмореше:

— Казаха им снощи да не чакат изгрев. Ще свършим семената, а време за губене няма. Ядосваше се и Петърчо. На събранието миналата вечер комсомолците от двете тракторни бригади обещаха да направят всичко възможно, но първи в

района да завършат сентбата на царевича. И като за утеха запитва:

— Чичо Марине, по колко е планирано от тая блок?

— Не по-малко от 400 кг зърно. Жалко, че не може да се полива, а то иначе, както е наторен, сигурни са 600-те.

Бай Марин пак хвърли поглед към кофите с „Охайо“, които преполовяваха и пак свъси вежди. Скоро трябва да спрат и да чакат за семе. Но ето че каруцата с пълните човали се зададе. Лицата и на двамата се разведриха.

— Стоварвай ги там, че дяволите ще ви вземат! За малко да ни оставите без семена, а до довечера трябва да гоним 130 декара! — подвиква бай Марин на каруцаря.

В пълен ход е сентбата на царевича и в останалите села на стопанството. В Лозен вече засяха 320 декара, в Горски Сеновец — 150, Пансий — 160, Нова Върбовка — 130, Николаево — 150 декара.

Йордан ГЕОРГИЕВ от Обществения редакция на в. „Борба“ в с. Камен

Сеят царевича

От година на година кооператорите от двете никопски бригади на Ресенския кооператив получават все по-високи добиви от царевича.

За да надминат миналогодишните си резултати, механизаторите наториха площите с по 30 кг суперфосфат и по 10 кг амониева селитра на декар. Те ги изораша на 35–40 см, а рано през тая пролет брануваха и култивираха два пъти с брануване. Определена е и посевната на редовете за по ефективно поливане.

В сентбата участвуват 4 редосеялки, които трябва да засеят 4000 декара, близо половината от които ще се обработват комплексно. До вчера трактористите-звеноводи на комплексни звена Траян Събев и

Тодор Янков засяха 1400 декара царевича. А Димитър Михайлов от четвърта бригада навлезе в блоковете за окопаване на захарното цвекло с ротационни мотини, като окопа 350 декара.

Аг. Попов чрез Обществения редакция на в. „Борба“ — Ресен

Рано вчера сутринта към кооперативните блокове на с. Обединение се отправиха първите редосеялки за сентба на царевича.

Засети бяха над 600 декара с царевича и 10 декара с боб. Сентбата се извършва под контрола на специалистите и ще завърши за 10 дни.

Ив. Рашков от Обществения редакция на в. „Борба“ в с. Обединение

ВСЕКИ ТЪРГОВСКИ ОБЕКТ — РЕНТАБИЛЕН!

Рентабилността като важна икономическа категория има огромно значение за социалистическото стопанство. На това обръна внимание Осмият конгрес на Партията. Конгресът препоръча да се засили ролята на стойностните показатели, в това число на печалбата и рентабилността, за успешното изграждане на социалистическата икономика.

Организирайки на тази основа различните видове търговска дейност и в резултат на осъществяването на мероприятия за подобряване на рентабилността, повечето от търговските предприятия в окръга през 1962 г. изпълниха успешно плана за печалбата. Общо търговската мрежа на окръга успя да реализира надпланова печалба за 63 000 лв., с което изпълни плана 104,3 на сто. Изпълнен е планът за печалбата не само общо, но и по отделни сектори: в търговията на едро, в търговската мрежа на дребно и в общественото хранене.

В окръга и поедини в градовете В. Търново, Горна Оряховица, Свищов; в селата Дебелец, Полски Трълбеш, Килифарево и др. са изградени нови търговски магазини с добре подредени работни места, с подходяща складова база, което позволява да се повиши производителността на труда на един работник, а оттука и значително да се подобри рентабилността на търговската дейност.

Похвална е инициативата на Градския комитет на Партията във Велико Търново, който отдели сериозно внимание на въпросите за правилната разстановка на търговските обекти в града, направил обстойно проучване на състоянието и обсъдил мерките за разширяване на търговската мрежа в бъдеще, с оглед тя все по-пълно да обхваща и задоволява нуждите на хората. На тази основа се започна работа за ликвидирани на загубите от търговската дейност на отделни обекти. Всичко това допринася значително за подобряване организационната на търговията, за повишаване на нейната рентабилност.

По-подробното виждане в добрите общи резултати, обаче, показва, че наред с постигнатите успехи за повишаване рентабилността от социали-

стическата търговия в окръга, са налице и немалко недостатъци. Една част от търговските предприятия и организации приключват със загуба своята търговска дейност. За 1962 г. не изпълниха плана за печалбата: „Хлебна промишленост“ — Г. Оряховица, „Градска търговия“ — Павликени — за общественото хранене; селкоопите в Страхилово, Поликраище, Стражица, Върбовка, Михалци, Овча могила, Тодювци и др. — за търговската дейност; селкоопите в селата Масларево, Полски Сеновец, Кесарево, Дъскот, Алеково, Морава, Овча могила, Хаджидимитрово, Веброво, Дрента и др. — за общественото хранене. Приключи със загуба своята дейност ДТП „Печатни произведения“. Наред с това 78 търговски обекта към ОТП приключиха 1962 г. със загуба.

Всичко това показва, че въпросът за рентабилността в търговската мрежа на окръга като цяло не е решен от всички търговски организации и за всички търговски обекти и получените добри резултати за 1962 година прикриват сериозни недостатъци.

Тези констатации налагат да се вземат сега, въз основа на резултатите от първото тримесечие на годината, много сериозни мерки за превръщането на всяко търговско предприятие или организация, на всеки търговски обект в рентабилен, в обект, който, осъществявайки своята дейност, осигурява и съответна печалба за народното стопанство. Необходимо е да се потърсят всички съществували в това отношение възможности: повишаване производителността на труда по отделни търговски обекти; подобряване организационната на работа за по-пълно проучване нуждите на трудещите се и тяхното все по-пълно задоволяване; подобряване на материално-техническата база, внедряване на автомати и различни други форми за механизация на търговията. Особено внимание да се обърне на механизацията за приготвяне на храната в заведенията за обществено хранене.

Важен фактор за повишаване производителността на труда в търговията представляват различните форми на самообслужване на купувачите. Нуж-

но е съвсем задълбочено да се отнесем сега към тяхното разширяване и правилното им използване. Все още числото на магазините в окръга, които са добре организирани да работят на самообслужване, не е голямо.

Към всички тези въпроси ръководствата на търговските организации и предприятия, партийните организации, градските и общинските партийни комитети, народните съвети ще трябва да се обърнат с лице и правилно да ги решат, за да стане рентабилен всеки търговски обект.

Само по този начин търговската дейност в окръга ще даде своя принос в увеличаване на социалистическите натрупвания на страната, за да се осигури успешното изпълнение на задачите, начертани от Осмия конгрес на Партията.

От цеха към конгресната зала

НАД МАЛКОТО СЕЛЦЕ Драгичий пада здрач.

Притихва глъчавата, Труднолюбивите хора, прибрали се от кооперативните ниви, почиват, набират сили за утрешния ден. Изгряват звезди, ухае на пролет.

Пътната врата на къщичката на Васил Николов леко се открява. Заиграват радостно сърцата на домакините, налив всяка събота Пенка си иде. Още като ученичка свивка с това. Най-хубавите и радостни дни за родителите са съботните. Пенка си идва, а като че и радостта идва с нея. Сега тя е вече килимарка от Промисленния комбинат в Елена. Сестричката й Марияна, ученичка в VI клас, я посреща. Прегръщат се двете, радват се родителските сърца, забравяли умората от деня. Марияна е страшно нетърпелива — иска по-скоро да се увери в това, което е чула.

— Как, варно ли е че ще бъдеш делегатка на X конгрес на Комсомола? Немога да се нарадам.

Потънала в руменина Пенка стеснително отговаря. — Варно е...

НАШИЯТ РЕПОРТАЖ

ТАЯ СУТРИН 14 машини от Полско-соевския кооператив излязоха от навесите си и поеха в решително настъпление — сентбата на царевича. 14 000 декара земя има да се засеят и то все на ползика. А това изисква прави редове, да се спазва и наклон. Близо половината от царевича ще бъде редовно-гнездова, за която сега се решава дали ще влизат кооператори за проредване или не.

2500 декара от редовно-гнездовата царевича засега само килимарки механизатор Николай Тодоров, който през миналата година обработи 1500 декара и получи по 135 кг зърно повече от средния добив на стопанството.

На работата си Коло не гледа как да е. „Всичко е труд и както се потрудим, така и ще имаме“, — казва той. Тия думи с логиката си звучат някак неестествено в устата на тая младеж, едва набол мустачки. Да не повярвам, и това, че той от 8 години е механизатор и държи все с първите. И като че ли на своя вихрогон „Беларус“ Коло се чувствава по-сигурно отколкото на земята. Та малко ли е петгодишната им дружба с неол? Обичаме се и се слушаме! — говори той като за жива дружба.

Над „Керезлика“, където се е ширнал 280-декаровият блок, е тихо. Спря и кукувичата песен, която до преди малко се чуваше някъде откъм „Боршката поляна“.

— Готово! — отсича бай Иван Георгиев, каруцарят, който с помощник-тракториста досега тъмнееше селската.

— Ха сега, за малко при мен „на инструкция“!

— шегува се бригадирът Димитър Кръстев и вади от джоба си стъкълце със сивковка. — Коло, ха от тебе да започнем. От майстора.

Коло се поусуква — иска да каже „без официалности“, но го изпревря бай Иван: — Обичай си е такъв. За кадем!

— Да е берекетлия и бойлия! — допълва бригадирът.

„Черемонията“ свършва. Коло възсяда „Беларус“. Машината запява, подига навесната си селка и крива, за да излезе на реда. Когато се намества, поема в първия рейс. Четири чифта очи проследяват селката. Гърдите поемат от уповаващ дъх на черноземя, като че едва сега го усещат.

Честита и рововита — едва не подика бригадирът и вади рилската да мери междуредието. Той отива тук-там по браздите да види зърната как са поподнали, на какво разстояние си. — Хвърлили сме му по 20 кг суперфосфат, а половината, хей до оная гърбица сме наторили и с два тона оборски тор. — продължава мислите си на глас „най-босият“ в Кукина, чиято бригада сега засева 2500 декара царевича.

Тракторът вече беше отишъл на другия край на блока, към водоема. Варна се. Пак погледна му ни писваше ти погледом, ту се стопяваше в ширенето.

Пак се обади кукувичата. На официалните дървета откуцотатък подхвана птич хор. Заръм! Но птиците гласове не преставаха, не се спря и Коло.

Няма време! Полето зове. В тая затоплена, влажна земя семето ще хвърка. Злато ще даде!

Илия МОНОВ

Пролетта на 1963 г. — пролет на мира

„Ние призоваваме всички миролюбиви мъже и жени, всички движения и организации, борещи се за мир, да разгърнат през следващите месеци едновременно във всички страни широка кампания в защита на мира“ — това е началото на Обръщението на състоялото се от 2 до 4 март в Малмьо (Швеция) разширено заседание на Президиума на Световния съвет на мира за разгърщане на пролетна кампания за разоръжаване и мир.

На тази тема „Пролетта на 1963 година — пролет на мира“ говори на 16 и 17 в Горна Оряховица и В. Търново другарят Георги Пирински — член на Световния съвет на мира и

подпредседател на Националния комитет аз защита на мира у нас.

Другарят Пирински обстойно се сприя на работата на разширеното заседание на Световния съвет на мира в Малмьо да се поведе такава кампания, та пролетта на 1963 година да стане повратен пункт в борбата за мир. Това изисква всички народи да вземат най-дейно участие да се разрешават спорните въпроси по мирен начин, да се премахне политиката на студентска война.

В някои страни вече се състояха масови митинги, демонстрации, в които трудещите се настояват — да се прекратят бясна надпревара за въоръ-

жаване, издигат глас за защита на героична Куба, за премахване на колониализма.

Третата конференция за африканско-азиатската солидарност в Мопи, Танганяния и Латинско-американският конгрес за солидарност с Куба, състоял се в Бразилия, недвусмислено подчертаха, че народите на Азия, Африка и Латинска Америка са твърдо решени да премахнат колониалното робство.

Във Франция, Италия, Англия и други страни се организира широка кампания за мобилизиране на всички миролюбиви сили за решителен прелом в борбата за всеобщо разоръжаване и мир.

С всеобщо одобрение се посрещна Обръщението и в социалистическите страни.

И Бюрото на Националния комитет за защита на мира у нас единодушно подкрепи призива. Българските борци за мир ще направят всичко пролетта на 1963 година да стане повратен пункт в борбата за мир — завърши другарят Пирински.

Пионери от Базовото училище във В. Търново пламенно приветстваха своите родители и трудещите се присъствуващи на събранието. Те ги призоваха да се включат още по-активно в борбата за мир, за осигуряване на щастливото им детство.

Събрацията във В. Търново и Г. Оряховица единодушно изпратиха телеграми до Световния съвет на мира.

НЯМА ЛИ ТУК ВИНА?

Остават само 40 дни до поливния сезон. За това един нов напителен гигант се готви да тласне водите на излизане. Ал. Стамболински към още 46 000 денара плодородна земя. От полето, където преди месец-два премерваха сили с лютия мраз и ледената капка хляда кооператори, сега битката се пренесе към главната станция, докерите, водостроителите. Няколко уверено и гордост лъха сега от работата на майсторите-кофражисти, бетон-жии. Всички са на едно мнение: — Страшното мина. Още малко остави!

Но при монтажниците на помпната станция обстановката е съвсем друга. Зор беше да им се даде фронт за работа. Сега фронт е създаден, но пречките, които срещат, са твърде големи, за да има място за оптимизъм. Напротив, чуват се гласове: „Ако успеем до първи юни, добре е“.

Защо е така? На възвратните инапи леглата не са подготвени добре и сега се налага да се разбият бетоните с длетата и чукове, да се губят ценни часове и дни. С четири сантиметра се оказва по-малки и фланците за помпите. Уж ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец ги изработва по чертени, представени му от ДУ „Монтажи“ — В. Търново, а при монтирането се оказва, че не съвпадат.

Изтърваха сроковете и елмон-тажниците. Докарали са им тетики — 8 мм, а шините са 10 мм, т. е. пак не съвпадат и ухиноватата ще се забави. На това отгоре и строителите ги задържат.

„Днес ще завършим всички килини на подстанцията“ — казваха те преди три дни, но и досега не са готови. А кога ще се излизат каналите за канелите в залата за табла и управлението? — Това още никой не може да каже.

Дали някои си мислят, че има много време до поливния сезон. Не! Те са само 40 дни, 320 работни часа. А до тогава и пробите трябва да минат, и водата да се пусне безпрепятствено в полетата.

П. ДИМИТРОВА

Комсомолската бригада, с ръководител Иван Калинов от ДИП „Варянка“ — Павликени е на първо място от осемте младежки бригади. Тя извоюва зването „Бригада за комунистически труд“. В чест на X конгрес на Комсомола бригадата изпълнява 170 на сто трудовите си норми при обещание 144 на сто.

Снимка: Ив. Воденичаров

продължи учението. . .

В ЦЕХА Я ПРИЕХА с радост. Познаваха я от часовете по производствена практика. Така започна младата килимарка.

Бързо се ориентира, свивка с работата, обикна цеха, станове, радвам се като дете, когато изнараве всеки килим — стеснително, скромно разказва Пенка. . .

Тя е дребничка, с живи очи, със сръчни ръце и с едно голямо, въздушно се сърце. Човек веднага вижда извора, от който черпи вдъхновение тя — това е страстиата й въра в утрешния щастлив живот.

Участник е в бригадата, бореца се за зването „Бригада за комунистически труд“. За първото тримесечие е изпълнила производствения си план 131 на сто. За всичко това заслужено заводската комсомолска организация единодушно я избра за секретар. За Пенка Василева — заводския комсомолец секретар — ще ви кажат много хубави неща. Наред — стопанско и партийно ръководство на Про-

мишления комбинат, но най-лесно ще заговорят момичетата килимарки, които отиват при нея като при сестра.

Щастлива е Пенка в труда, в ежедневната си работа. Тя се учи от тях и те от нея.

Когато чу предложението да бъде избрана за делегат на конгреса, когато видя вдигнатите комсомолски ръце, нещо я стопли, руменина покри лицето й. Смуцваше я обаче мисълта, че може би още е рано тя да ходи на конгрес. Смяташе, че все още малко е направила. С мисли за онова, което още не е постигнала, което я възлуща, за дълга към колектива, за труда, голямата упорит труд, тя вървеше и мислеше, заглеждана в звездното небе. Така стигна в Драгичий, в бащиния си дом.

НА ПЪТ ЗА КОНГРЕСА Пенка ще вземе едно малко стегнато пакетче. В него ще бъде свит същият този килим, на който сега работат и тя и другите комсомолки. Това е техният дар.

— Проявяват се нашите комсомолки като изкусни майстори. Ето: Марияна Димитрова — секретарката на дружественния комитет във втори салон, Йорданка Боева, Пенка Петкова. Цветанка Цончева — една след друга изрежда другарките си Пенка, заглеждана в сложната плетеница от нишки и багри.

ВЕЧЕРТА СЕ СПУСКА над града. Пламват уличните лампи. Пенка върви заглеждана в хубавата сгра да на гимназията. Може би си мисли за своята кратка биография, може би си спомня път от Драгичий до гимназията и от там до цеха.

В главата й рой мисли. За училището, за хората, които и дадоха най-ценното — върата в живота, посочиха й красотата му, запалиха у нея някаква искра.

И с тази искра Пенка отиде в конгресната зала, с върата и обичай към щастието и разцвета на нашата Родина, за бъдещето, което ентусиазирано и упорито изграждат и тя и цялата младеж, което се зове комунизъм.

Н. НЕДЯЛКОВ

В средното политехническо училище „Бачо Киро“ — Павликени, наред с учебно-взпитателната работа, учениците се подготвят за овладяване на селскостопанската техника. НА СНИМКАТА: Учениците от XI клас Йорданка Спасова и Росица Маринова се готвят за изпит по тракторно дело.

ЗА КОНГРЕСА НА ЛЮБИМИЯ СЪЮЗ

Средношколците от селата Обединение и Иваница с готовност превърнаха ваканционните дни, в дни на ударен труд в чест на Десетия конгрес на Комсомола. Три дни те работиха на различни обекти в кооперативното стопанство, като всеки се стремеше да запише по пет трудови дни в предконгресния си билет. Средношколците от с. Иваница работиха на водоема в местността „Чуката“, където извършиха различни спомогателни работи, а средношколците от с. Обединение засаждаха тополи.

Всички работиха съзнателно и качествено. Средношколците Георги Цветков, Минчо Трифонов, Христина Ефимова, Иван Нв. Венков, Иван Колев, Генчо Генчев, Марийка Русева, Милка Иванова, Стефка Иванова и други станаха пример за старо и младо.

Ив. Рашков
от Обществения редакция на в. „Борба“ в Г. Оряховица

НОВИ СИЛИ ЗА НОВИ ДЕЛА

Топлата, пролетна вечер бавно се спускаше над притихналият град. В новата бяла сграда на Профсъюза се чувстваше радостно оживление.

Изведнъж от горния край на улицата с песни и весела глътка се зададоха група пионери. Външение и неспокойство, радост и страх — всички тях чувства се четяха в пламналите будни очи. Те дойдоха тука, за да свалят червените връзки и да се нарекат комсомолци.

Всички стояха притихнали и необикновено сериозни. Тия зачервени паланици заставаха пред живота.

Тържественият момент настъпва.

В залата влязоха комсомолците от дружеството на ДКМС, които шефствуваша над пионерите.

Зад президиума заставаха почетните лица.

Погледнах другарите си и видях как всеки от тях, навел глава, мислеше нещо. И високите Господи и шегобиецът Димитър, и тихият Никифор, и буйният Христо — всички бяха съсредоточени, развълнувани.

Тържественият събрание е открито! — високо каза секретарят на дружеството при мебелния цех към Промкомбината — Елена, Стефан Долапчиев, „бате Стефан“ както всички му казваме.

Заявление от... — всички затаяли дъх слушаха словата, писани с най-голяма любов и старание.

Един след друг се задаваха въпросите. И досегащите пионери показваха с отговорите си колко много са израсли, колко много са се стремели да заслужат голямото име — комсомолец.

Последният пионер застана пред президиума.

„Който е съгласен, другарят да бъде приет в редовете на ДКМС да гласува“.

Гора от ръце зашумя над детските глави. Ръкопляскания и звънки, радостни гласове екнаха навред.

Целият VII „б“ клас при Народно основно училище „Ил. Макариополски“ гр. Елена бе приет в редовете на славния ДКМС.

По примера на комунисти и комсомолци, тръгна още едно младо ято от подрастващото поколение, още едно ято строители на комунизма.

Васил ВАСИЛЕВ
ученик VII „б“ клас гр. Елена

СЕДМИЦА НА КОМСОМОЛСКОТО РЪКОВОДСТВО

Наближава 25 април — денят, когато ще се открие X конгрес на ДКМС. По този случай комсомолците от II полувъден курс при Селскостопанския техникум в с. Овча могила обещахме да приключим срока с успех най-малко добър (4) и най-напрежнатата седмица преди края на срока — от 25 до 30 март да провеждаме заниманията за самоподготовка на урочните без помощта на възпитателите. Ако някой по-рано предложеше тази инициатива всички щяха да я приемат с недовърне. Никого досега занимаванията не са провеждани под ръководството на ученици. Струваше ни се невъзможно. — Как ще се справим с нарушителите на дисциплината? Тях дори и възпитателите трудно ги обуздават.

Започнахме занимаванията с много скрита тревога. Но чудно: дори и тези, които по-рано шумяха и пречекаха на другите да четат сега се занимаваха усърдно. Ако пък някой започне да шуми, укорните погледи на всички бяха достатъчни, за да се смири. Седмичната измина и резултатите доказаха блестящо, че комсомолците, макар и без възпитател, са учили добре, задълбочено. За седмицата са получили 6 шестци, 20 петци, 26 четворки. Оказа се, че занимаванията без възпитател са изиграли положителна роля.

Седмичната комсомолското ръководство мина, свърши и вторият срок, чет шестци и X конгрес на Комсомола, но ние няма да се откажем от подготвята инициатива. Ще се борим успешно ни да стане добър (4). Сегашните ни, макар и малки успехи, ни вдъхват увереност, че можем да постигнем това.

Милка МИХАИЛОВА
II „а“ курс ССТ с. Овча могила

Младежки простори

РЕДАКТИРА НЕЩАТЕН МЛАДЕЖКИ ОТДЕЛ

Младите животновъди

Стопанският двор на с. Дукляница е пламнал в утринна треска. В кравефермата отеква продължаване на синджир, сподяване мучене. По кадилените гърбове на немирните теленца е нападала суха люцерна. Те протегат нежните си шии и дъхат с малките си влажни муцуни. От всички страни приижда силен мирис на меласа и силанж.

Някои от нашите младежи още не са прекрачвали прага на кравефермата — говори комсомолецът Йордан Енев. А аз обичам работата си в теларница.

А Йордан Митев е свършил работата още в тъмно. Сега обикаля около силажната яма. След издояването започва друга работа. Трябва да се приготви фураж за добитъта.

Щецето му е обгоряло с късо набола смолеста брада. Той е нахлупил синия си каскет, обсиан с бели влакна от доеното на кравите. Над керемиденото му чело се спуска кичур тъмна коса. Младият животновъд има своя история тук в стопанството. Малко е скъп на приказките, но работи с мерак.

Тук, при добитъта съм от-

раснал — казва той. — А преди да изкарам службата, бях при конете. Сега се квалифицирах като дояр. Работата ми е по-специална, макар да изглежда проста.

Той изправя глава, посочва с ръка към белосната стена на краварника.

Имам зачислени шестнадесет крави и доя от тях четиринадесет. Суровата зима малко ни попречи, ама млакото не се свърши. Преизпълни си личния план за месец януари, а през пролетта ще увелича продукцията.

Тодор Чешмичков се мръщи на времето. От снога вече няма следа, ала денят е студен.

Тодор се заглежда в разкаляното шосе, където буксува трактор, сетне зарейва погледа си нагоре, отвъд стопанския двор, където се открояват зелените гърбици на мерата. Усмивка се.

Няма и не може да има невъзможни неща в нашето време. — Всичко каквото решим — направихме. Ние сме доячи. Наистина, че нашата работа не е като в аптека, поизцанени сме, ама сме доволни, че произвеждаме това, от което народът има нужда. За февруари преизпълних плана си с двеста литра. Шест години съм тук, като дояч и не ми прилича да давам малко производство. Тази година съм решил да бия рекорда си от миналата година. Не бива човек да стои на едно място.

Слънцето се показва в миг. Ерабците предат с тихо първолене от дърво на дърво. Един кооператор, с килнат калпак и разкопчана ватенка, крачи пируко из стопанския двор, където щетат младите животновъди.

Йордан ВАСИЛЕВ

Масово работническо състезание

В чест на предстоящия X конгрес на ДКМС Заводската комсомолска организация, съвместно с физкультурна при ДИП „В. Мавриков“ гр. Б. Търново, подготви и проведе едно масово спортно мероприятие, посветено на конгреса на Комсомола.

Добрата организация на отборите осигури и масовостта на състезанието. Проведена бе младежката първа през пролетта, местността от 7 отбора с по 12 участници в тях или общо 84 човека — всички работници и служители от предприятието.

Секретарят на ЗК на ДКМС др. Виолета Узунова, пожела на състезателите успех в това спортно състезание и изрази надежда, че то ще се превърне в една хубава традиция — всяка пролет младежите от фабриката да провеждат такива масови шафетни и други спортни състезания.

Дален бе старт и започна оспорвана борба.

На финалния първа бе Сенка Пантиева от отбора на смяна „А“, предначен цех, с началник Любен Шапков. Смяната на Любен Шапков е първенец по изпълнението на плана за първото тримесечие на т. г. и нейният отбор излезе първенец от седмте стартирала отбора.

Като цяло състезанието премина при добри организации и ред и предизвика жив интерес не само сред участниците, но и сред целия работнически колектив.

ГАРА ГОРНА ОРЯХОВИЦА

В съзнанието на обикновения пътник тя остава спомен с това, че престоят на влаковете са по-големи, че в специалните тунели под линиите се движат един неспирен поток от забързани хора. Иначе всичко е като на другите гари — тук са железничарите, които проверяват техническата изправност на влаковете композиции, преработват продавачки на закуски, обличатата бяла пара, излизат от време на време през локомотивните комини и високоговорителите, който осведомяват пътниците кога ще продължи пътуването.

И хората дори не подозират, тръгнали по своя път, че през януари още от гара Горна Оряховица в чест на Десетия конгрес на Комсомола тръгва на път първата в страната младежка локомотивна колона с локомотивен инструктор Кирил Байчев. И както винаги се случва, мяенятия за тази следа стълк на младежите бяха различни. Но сега е април — времето за равностметка на постигнатото през първото тримесечие. В счетоводните отчети е записано: „До 25 април“ комсомолците от локомотивната колона поеха обещание да бъде извозен нормен товар от 50 000 тона. До 31 март те извозиха 63 022 тона. На първо място е бригадата на локомотив 16-02, съставили машинист Симеон Николов Пешев, направил 20 тона икономии от гориво, извършил 2 лихирски промивки, а плана по себестойността извършил 103,9 на сто. След нея се нареждат бригадите на Йордан Василев, с 25 тона икономии от гориво и изпълнен план по себестойността 128,94 на сто, на Кирил Байчев.

Редовите надолу са изпълнени с имена и цифри. За тези успехи локомотивната колона бе удостоена с високо отличие — випускът на ЦК на ДКМС Но колкото и да са красноречиви цифрите, те не могат да кажат за ония мисли и възмения на младите хора, намерили достатъчно сили да тръгнат на път, без да чувствуват сигурното рамо — постарите и опитни машинисти. А какъв е организационният, личен живот на тези комсомолци? Нали са вече в движение — успяват ли изоб-

що да се видят?...

Събралието на проферурата при младежката колона бе започнало. Не бяха всички, защото 14-те локомотива трябва да са постоянно в движение. Проферурата Цацо Симков говореше за работата на всяка бригада, обслужваща локомотив. А после? Един след друг стават младите машинисти. Иван Ковачев има преразход на гориво, но така не бива по вече да бъде, затова той говори за трудолюбие, които срещат.

Ами да дойде някой да види как работим. Да ни покаже, та да се справим — и Ковачев отправя поглед към инструктора.

Изказва се и Симеон Пашев — един от най-добрите в ко-

добре, не се старайте да я перете всеки път, когато минавате през Пачковци, или Асеново. Там нямате възможност да я подсигурите, както трябва от водата, да я смажете с масло. А докато доидете в Белото, има два часа път — достатъчно време, за да се загреят някои части. А колкото за помощ, ще направя всичко възможно, за да потувам поне два пъти с Ковачев, за да видя къде е срещата. А щом в бригадата има желание да настигне първенците, ще успея. Аз съм напълно уверен в това.

Искам да ви обърна внимание и върху извършването на ремонта — преглеждайте всички възли и отбелязвайте кое трябва да се оправи.

Още много светли даде старият локомотивен машинист. Младежите ще тръгнат на път, но тогава той няма да е при тях. Затова сега ще им помогне той, ще ги напътни. — Е, момчета, довиждате ли до следващото ни събрание.

каза Байчев и тръгна към Локомотивно депо, за да предаде препоръките, които направиха младежите.

Комсомолците останаха още в малкото салонче. Сега между тях бяха насядали пионерите от VII „а“ клас от дружина „Хараламби Стоянов“. „Ще ме приемат ли?“ — питаша десетки очи.

Секретарят Кирил Байчев, четете заявления за встъпване в Комсомола. Една след друга се развързват червените връзки и се заменят с комсомолските билети. Накрая учениците изпълниха хубава програма, а батковците им подарили книги за училищната библиотека.

Така завърши това събрание на членовете на младежката колона. А утре, утре ще се са на път. Но ще дойдат останалите, за да се видят, да споделят тревогите и радости, да научат нещо ново. И на тях Кирил Байчев ще пожелае лек път.

До следващото събрание има месец. И вероятно тогава ще бъдат отчетени още по-големи успехи, защото комсомолците не знаят предел — с всеки изминат ден техните успехи стават все по-големи.

М. ШАЛАВЕРОВА

ПО ПЪТЯ НА ГЕРОИТЕ

Институтът за начални учители — гр. Б. Търново, заедно с Института за детски учители в гр. Русе, организираха на 13 и 14 април голям поход до с. Павел — В. Търновско. Целта беше да се изучи героичното минало на този край, дал много жертви за свободата. Той се проведе в чест на X конгрес на Комсомола и 81 година от раждането на Георги Димитров. В похода взеха участие над 700 студенти от двата института и военнослужащи от ВВВУ „Б. Левски“ — В. Търново.

На 13 април участниците се събраха на гара Полски Тръмбеш. Там те почетоха паметта на загиналите в борбата против фашизма от селото.

Оттук започна истинският поход на 700-те комсомолци. С раници и чанти те тръгнаха по шосето за с. Павел. Околности- те се огласяха от революционни песни, маршове, от звънк смях и закачки. В с. Страхилово походниците спряха пред паметника на поета-партизанин Христо Козлев. Свежиет венец дълго време ще напомня за идването на комсомолците от двата института.

Пред с. Павел до скромния

самотен паметник на загиналите партизани и ятаци зашумяха разтеглението колони на младежите. Тука също беше положен венец.

Празнично облечени павелчани ни посрещнаха като гости. Заведоха ни в училището. Тука са били затваряни заловените партизани и ятаци подлагани на зверски инквизиции. В сегашната пионерска стая, премазани от бой, до последния идъх на родните борци с вяра в светлото бъдеще са понасяли всички мъчения.

От разказа на др. Стоянов — директор на училището, оживя геричния подвиг на партизани- те от Свищовската чета в Горнооряховския партизански отряд. Не един и не два героични живота се изправиха с цялото си обаяние и красота пред младите хора. Ние стоиме за немели, развълнувани, готови на всичко.

Павелчани бяха приветствувани от секретарите на комсомолските организации от двата института, а гостите — младежи от председателя на пионерската дружина в селото. Положени бяха венци и много свежи пролетни цветя.

Вечерта бе проведена заря. Наред с походниците на нея присъствуваха и секретарят на Окръжния комитет на БКП Димитър Туджаров, членът на Окръжния комитет на БКП Ненко Цанков, секретарят на Окръжния комитет на Комсомола — Николай Цонев. След вечерното тържество бе изнесена богата литературно-музикална програма.

На другия ден в селото се състояха състезания между борците на двата института по волейбол, баскетбол и тенис на маса.

Младежите поеха обратния път, състали дълбоко у себе си спомените за героичните дни.

Ст. ЦОНКОВ

Хубави предконгресни дни! Кое ли младежко сърце в тези дни не бие с ентузиазъм, с готовност за все по-големи трудови дела! Този ентузиазъм гори и в сърцето на младата глътка Стоянка Лазарева от фабрика „Ренол“ — Горна Оряховица, която е първенец в цеха и с искрено желание предава свои добър опит на другарките си.

Снимка: Ив. Воденичаров

МЛАДЕЖИТЕ ОТ РАДИОЗАВОДА

дни. С успех се внедри предложението на главния конструктор — комсомолец инженер К. Джурков в производството. То носи годишен икономически ефект 3400 лева. В чест на конгреса са постъпили и нови 7 рационализаторски предложения.

Школата за изучаване на челиния опит с ръководител Хр. Витанов е една от първите. Нейните членове могат напълно да се взаимозаместват на работните места, а двамата могат и самостоятелно да работят на настройката на радиоприемник „Прог-

рес“.

С особено уважение се ползува в целия работнически колектив комсомолецът Ив. Тетрадов. Той напълно запознава това. Когато се постави въпросът за изработване на матрица за екран на въздушния кондензатор на приемника „Прогрес“, именно той, комсомолецът от инструменталния цех, прие тази трудна и отговорна задача. В продължение на едно денонощие без прекъсване, без чертеж, без каквато и да било друга документация по набързо начертаната схема,

той успя да изработи необходимата матрица и то безпогрешно. С право сега в завода го наричат трудов ге-

роид.

Заводската организация е поела шефство над новата техника и технология на радиоприемник „Концертин“ и цеха за печатен монтаж.

Малко дни ни делат от Десетия конгрес на Комсомола. Те ще бъдат изпълнени с нашия комсомолски труд за изработването на много нови и красиви радио-приемници, които ще внесат музика и радост не само в родните домове, но и далеч зад границата.

Ст. Димитров

БОРБА Литература и изкуство и култура

ВИСОКА ОЦЕНКА • СЕДМИЦА НА ДЕТСКАТА КНИГА • БИБЛИОТЕКАРКАТА

От 10 до 12 април т. г. в София беше организирано от националния съвет на Отечествен фронт, Министерството на просветата и културата и Централния съвет на професионалните съюзи национално съвещание по въпросите на естрадно-сатиричната художествена дейност, на което бяха поканени най-изтъкнати естрадно-сатирични състави от цялата страна. Между тях бе и колективът на Народното читалище „Надежда“ — В. Търново.

Премьерата на новата постановка „Анахронизми“, която по редица обстоятелства се наложи да се представи на юбилейна софийска сцена, се състоя в профсъюзния дом на културата „Георги Димитров“. Препълнен с интересни свидетелствуваше за големия интерес към спектакъла. Търновският сатиричен театър не за пръв път се явява пред софийска публика: преди две години с голям успех той се представи с „По старините“.

Голямата задача, поставена пред самите артисти — изяснение на спектакъла, наблюдаван от първите специалисти по естрадно-сатиричното изкуство у нас — мобилизира всички сили. Спектакълът протече стегнато, с нерв, на художествена висота. Разнообразните сцени, засягащи отделни моменти от нашия обществен и културен живот, предизвикаха жив интерес и многократни аплодисменти на публиката. Успехът беше безспорен.

Показаното от участващите естрадно-сатирични колективи беше предмет на оценка в специално съвещание. Както в доклада, изнесен от представителя на Централния дом за народно творчество, така и в изказванията на специалистите, беше подчертано, че „Анахронизми“ е постижение на нашата естрадно-сатирична художествена висота. Давам най-висока оценка на колектива и неговия ръководител.

Филип Филипов, директор на народния театър „Иван Вазов“. „Програмата на търновци е една от най-хубавите прояви на художествената самодейност. Това е спектакъл на голяма художествена висота. Давам най-висока оценка на колектива и неговия ръководител“.

Георги Аврамов, главен режисьор на радио-театра: „От най-високо равнище на прегледа е спектакълът „Анахронизми“. Някои откъси от него, като „Пос трънчос“ и „Стоян Войвода“, са образец на замисъл, изпълнение и динамика.“

Кирил Масларски, зав. културно-масовия отдел при Централния съвет на профсъюзите: „Спектакълът на търновци е един от върховете на нашата естрада. Търновската сатира може да служи за пример и за методически център на естрадно-сатиричната самодейност.“

Артистът Георги Парцалев, който с жив интерес следеше

картините на „Анахронизми“, след свършване на спектакъла изрази своите впечатления така: „Направили го момчетата!“

Тези оценки са висока награда на читалище „Надежда“ и за няколкомесечния труд на колектива на естрадно-сатиричния театър.

Между поканените състави, които изнесоха свои програми в София, беше и естрадно-сатиричният колектив при Народното читалище „Развитие“ в с. Стражица, който се представи с постановката „Стражишко надяване“. Програмата на този колектив също беше оценена положително за своя свеж и непринуден хумор и за битово-сатиричните моменти в нея.

Севелина Гьорова, драматург при народния театър „Иван Вазов“, каза: „Стражишко надяване“ е една от най-хубавите прояви на прегледа, която се отличава с музикалност, лекота, чувство за ритъм, вяра в хубавото и свежето, усет към живото и интересното“.

В. Търновски окръг показа на този преглед със своите два състава високи постижения в областта на естрадно-сатиричната художествена самодейност.

Г. Х.

Културен пост

Книгата е най-широкият прозорец към живота, към науката, към изкуството. Чрез нея ние се запознаваме с постиженията на човешката мисъл и практиката през вековете. Не би било пресилено, ако се каже, че отношението към книгата е мерило за културата на човека.

Особено голямо значение има тя в социалистическото общество — общество на високо съзнателни и културни хора. Затова у нас са създадени всички условия, за да стигне тя до читателите от всички професии и възрасти.

Книгите в обществените библиотеки са предназначени за голям брой читатели. Колкото по-внимателно и грижливо е отношението към книгата, толкова по-дълго е нейният живот, повече хора ще имат възможност да я ползват.

В анализите на книгоползуването са отбелязани твърде курioзни факти. Така наскоро след откриване на книгопечатането от Гутенберг у богатите се породило желание за създаване на частни библиотеки. Тогава се появяват и крадците на книги. Първият между тях е немският магистър Силванус — учител в богати семейства. В продължение на три години той откраднал 462 тома и ги изпратил във Франция и Италия, за да бъдат продадени. Най-после Силванус бил заповен и обесен.

И днес за съжаление в нашите библиотеки се срещат некултурни антиобществени прояви. Някои недобросъвестни читатели, след като получат изчистата книга за

Г. ДАНЧЕВ

ВЕНЕЦ ЗА ЛЕНИН

Мама няма да се кара, че откъснал тая заран двете розички червени за венец на чичко Ленин.

Знае тя, че над дъската — от портрета на стената той ни гледа как с ръчички пишем Мир и Мама всички.

Той обичал е цветята и децата по земята. Затова решихме ние свеж венец да му унем.

ПРОЛЕТНА РАДОСТ

Клонки люшка протетта и в прозореца почуква — сякаш радва се и тя, че познавам всяка буква.

А южняка с весел глас пее и разбужда парка — лешие той на всеки храст, че получиш днес чавдарка!

(Из одобрената за печат книга със стихове за деца „Парченце от Луната“)

Г. Х.

Една от най-редовните малки читателки в читалищната библиотека — Павликени е първокласничката Денка Маринова. От началото на годината досега тя е прочела 40 книги. Не остава по-назад в това отношение и Димитър Петков, прочел над 36 книги.

Снимка: Ив. Воденичаров

МАЛКИТЕ АРТИСТИ

8 МАРТ 1963 ГОДИНА. Салонът на Образцовото народно читалище „Напредък“ в гр. Горна Оряховица е препълнен. Тук-то и завършила официалната част на тържеството, посветено на Международния ден на жената. Завесата, обляна в ярка светлина, едва забележимо потрепва. Настъпва момент шум затихва. Конферансието обявява: — Участиците в Драматичната школа при читалището ще изпълнят рецитал „Спомени за майки-героини“. Обръщат Атанас Бахчеванов.

Светлините изгасват и само ухото долавя, че завесата е вдигната. Лъч от прожектор блужда в тъмнината и осветява след себе си светла дъря. В настъпващата тишина се разнася тържествена музика, а лъчът се спира на три детски лица.

— Майко, ти видя своя син да виси върху черно бе.

— Ти видя как на Вола куршум му сърцето прониза...

— Постепенно тъмнината отстъпва и прожекторите осветяват сцената, където са четирите майки, облечени в черно. Една след друга те разнасят за мъките, понесени в битката с врага, за децата си недочакали свободата...

Присъстващите са притихнали дъх. Тук-там някой изхлиплава... А когато и последната реплика свърши, ръкоплясканията дълго не стихават...

АЗ СЪЩО СПОДЕЛИХ възторга на зрителите и още на другия ден се поставиха на сцена режисьорите на школата др. Бахчеванов. Но се оказа, че това не е така леко.

— До обед и на училище — той е преподавател в началния курс, — ми отговориха в канцеларията на читалището. — Виждате след обед.

Потърсих го отново след няколко дни. Нямаше го. Готвел нова постановка и замиснал за някои режисурни в Коларовградския народен театър. След известно време пак питах за него — върнал се и замиснал за София, за да подготви музикалното оформление

на новата постановка. Бях се отчаяла вече, когато ми хрумна спасителната идея да намеря Бахчеванов на репетиция. Така и стана. Но още на входа на читалището бях предупредена от разпоредителята, че „малките артисти репетира“ и не бива да ги смущаваме. Не ги казах, че отивам именно при тях. Докато чаках да дойде време за почивка от репетицията, имах възможност да огледам различните готови декори, разхвърляните бои и четки, разноцветни платна — личеше си, че тук е настанало вече предприемаческа треска...

Разговарях ми с Атанас Бахчеванов — ръководител на Драматичната школа — беше

СТ. ТОМЕВА

Майска песничка

Хей, другарче, пей със мен в този хубав майски ден! Виж, балонче имам аз — знаменце разваляш ти. В сивото небе над нас бяло сълбче лежи! Пей, другарче, с мене пей! Първи май, здравей, здравей!

Хорце

Надвихме се дечица в дъла, дъла върволица да потропнем на хорце от душица и сърце. На хорцето — най-края хванаме и Зай-Бая. Ала Заяу е ирачка и не мърда нико крачка! Влацим го носам, натам! — Заяу, как не те е срам! Хайде, тропай като нас, провикни се с вглед глас — Иху, иху, дебеле хей! Ех, че се хорце люлее!

Новата книжка и писана

Вий познавате ли Сийка? Тя в картонена кутийка пуца жълтите стотинки и стотинка по стотинка — лъскава пара събра. После, книжка със картинки Сийчето сама избра! В ктчи сложи на дивана кукличките и Писана, — Чуйте, приказки за вас! Слушай куклите в захлас с околорени очи. Само, Писа не мълчи с лалчка нослото тарка, току се върти и мърка, недоволна и сърдита. И накрая тъй запита: — Мяр, защо в тази книжка няма приказка за мишка?

Както винаги, така и днес библиотекарката при читалище „Искра“ — В. Търново, Кета Ас. Ласкова, подреждаше книгите. На вратата се почука. Влезе малко момиченце. След него плахо отвори вратата друго. В библиотеката непрекъснато идваха малки и големи. Като оставяха прочетените книги, те отправяха поглед към рафтовете. А колко е трудно наистина да си избиращ книга! Но и тук на помощ идва другарката Ласкова.

— Ето, вземете повестта на Николай Нинов „В бързая“. Ще останете доволни.

Но нетърпеливата Валя се надигаше на пръсти и молеше с очички лалчката и на нея да даде книжка.

— Чакай, Валя! Ето вземи — най-хубавите стихотворения за деца, — подава й тя книжката „Чинвата китка“.

Малката Валя се усмихна на хубавата картинка на корицата и като подскочаше, излезе навън. С топла усмивка я изпрати библиотекарката. Тя самата не можеше да определи кое повече обича — книгите или малките читатели.

В картоните на библиотеката са записани 830 читатели, от които 620 са ученици. Всеки ден тук е оживено. Книгите отварят прозореца на малки и големи към един нов свят. Затова и те не могат да се откъснат от тях.

Темеужка КОЛЕВА

● ● ●

КОНКУРС

Любителската киностудия „Трапезица“ — В. Търново обявява конкурс за написване на сценарий за любителски съметратен филм на тема „Нашите родни радиоприемници“. Срок за написване — 10 май.

На отглаголитите се ще бъдат дадени награди — един транзистор, радиоприемник „Прогрес“, фотоапарат „Смяна“.

Нали малките артисти преди всичко са ученици! — ще запитат, може би, те. На този въпрос Бахчеванов отговаря: — Моето най-силно оръжие, с което побеждавам всички трудности, е желанието на децата да научат нещо ново, ентусиазмът, който те влече в заучаването на текста и в играта и на сцената.

Че това е така, говорят светлините на електрическите лампи в една от стаята на читалището, които събوتا вечер светят до 21 часа. Три часа непрекъсната репетиция. А в неделя се отделя целият предобед.

Времето за почивка изтече и аз оставах Цеца Донкова, Недялко Грозев, Илия Георгиев, Пенка Рудева, Маргарита Василева и др. да репетира. Вярвах и си мислех, че Бахчеванов разказва толкова много неща за драматичната школа и не каза нищо дума за себе си. Но това не ме учуди. Скръпността е напълно притихнала на всички хора, които истински обичат работата си. Своятото може да се каже и за Тодор Одищеров, който изработва всички декори, необходими за писане.

Такъв е наистина животът на учениците от Драматичната школа при образцово народно читалище „Напредък“. Но не бива да се отминава и фактът, че, за да има тя такава добра дейност, заслуга имат някои от градските предприятия и учреждения — Градският народен съвет, ДИП „Рекорд“, ОТП и др., които подпомагат с материални средства младите самодейци.

А правилното отношение и грижите, които полага към малките артисти читалищното ръководство, могат да бъдат за пример на много читалища в нашия окръг.

М. ШАЛАВЕРОВА от Обществена редакция в „Борба“ — Г. Оряховица

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИТИС

ЯНТЪРНО МОРЕ

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА РЕАЛНИ СЪБИТИЯ

— Лидумс казваше, че са ви върженили.

— Да, с пистолет. Но нима това е оръжие? Не знаеш какво може да се случи.

— Е, това може да се направи. Лидумс се отзовава за вас като смел и смъртен човек.

— Благодаря ви!

— Изпратете при мене Лидумс. Те приятелски се сбогуваха, и Вилкс се върна на охранителния пост. Лидумс отиде при Бурдис, поговори малко, помогна му да извика мотоциклета, почка, докато този тракаш зелен скакалещ се скрие от погледа и даде сигнал за оттегляне. Вилкс го догони.

— Акцията е разрешена, — каза Лидумс. — Искате ли да участвате в нея?

— Обезателно! — горещо възкликна Вилкс.

— Бъдете предпазливи с оръжието! Не ни са нужни убийства. Достатъчно е да изплашим касиера и пазача.

— Да, разбирам.

— Бурдис заповяда да ви върне автомат. Това ще направя при връщането.

— Благодаря, командир! Той вървеше, без да чувства краката си. Най-сетне стана пълен член на отряда. Нека сега Кох или Брадатият се опитат да го упрекнат, че напразно яде хляба на „братята“! Той ще участва в акцията!

И Вилкс легна тази нощ да спи, прегръщай автомата, както спяха всички останали бойци.

Сутринта от разузнаване се върна Мазайс. Той съобщи, че касиерът трябва да бъде в рибарското селище на третия ден вечерта.

Лидумс заповяда на всички да се готвят за прехвърляне в нов лагер.

Четирите души — участници в акцията — отиват в засада едновременно — ония, които се отправят в новата база. Преди това е необходимо да замаскират своя бивш приятел, за да не дойде и на ум на човек, че тук са живели хора.

През следващите два дни „братята“ почистиха гората. Бункерът беше замаскиран с нов „ветрован“. Дърветата с корените завалиха на всички откъпани пътеки, върху куклята, върху клозета.

Прочистиха цялата гора, като истински гъбари, но събираха не гъби, а парчета книга, фасове, цигарени кутки, даже обгорели

кибритени клечки. Всичко това бяха улики. Събирания в гората бок лук закопаваше в земята.

Рано сутринта, в деня на акцията, всички, които не участваха в нея, се сбогуваха с оставащите, взеха вещите и оръжието и тръгнаха в двадесеткилометров поход. Сбогуването беше мъчялиново.

Само Графът се осмели да се пошегува на прощаване. Той намигна на Вилкс, показа автомата и каза:

— Гледай да не застреляш своите, когато обирате касиера... Кох мрачно отговори:

— Защо не? Ще застреля някого и „сините“ ще му дадат орден. Казват у тях ордените не са железни, каквито бяха при немците, а от истинско злато.

Но никой не го подкрепи. Пък и Вилкс сам виждаше, че Кох е зъл само по привычка. Нему, навярно, се искаше да участва в грабежа, и заради това завиждаше.

И ето те тръгнаха във верига, тежко натоварени. Храсталактъ веднага ги скри от очи.

Привечер Лидумс, Брадатият, Делшин и Вилкс, като провериха за последен път да не са оставили следи, тръгнаха за засада.

Касиерът и пазачът му трябваше да преминават от Слоки в Тал-

си по шосейния път, а след това да завият на междуселския и да стигнат гората. На едно място междуселският път пресичаше рекичката. От моста започваше стръмна, по която неминуемо конят ще тръгне бавно. Точно това място командирът избра за засада.

Пенално и глухо свиреха върховете на борветите. Вилкс се вслуша. Трудно беше даже да си представи, че тук, редом, лежат хора, без да изпускат из ръцете оръжието. Жаркото слънце подхвърляше през листата златни петачета, те бавно се преместваха от място на място. Спомни си как той и неговият колега дойдоха по също такъв горски път в лагера, и в същия миг, когато вече се представиха на командира, веднага чува сигнал, след който от земята израснаха още двама души с автомати в ръце.

Вилкс не успя да довърши мислите си. Командирът тънко свирна, както свиря черно-сивият дрозд, и Вилкс неволно се сви от нетърпимото желание всичко да се свърши колкото се може по-бързо!

По моста тракаше каручката. Тежко лишащият кон пробяга на половината стръмината и премина в бавен ход. Точно в този момент „братята“ станаха от храсталака и, като насочиха автоматите, се хвърлиха към каручката. Вилкс, на когото беше обръчано да спре кола, дръпна гемовите от ръцете на изплашения касиер и обръна каручката към храсталака.

Всичко останащо стана бързо, както беше предвидено при разработването на акцията. Лидумс разоръжи пазача, Делшин и Брадатият дръпнаха простичката дерматина чанта от ръцете на касиера, отвориха я, видяха парите и бързо се заеха да завързват касиера и пазача по ръцете и краката. Вилкс привързва коня за едно дърво.

В каручката лежах още няколко пакета, подаръци, купени в градския магазин, на тях не посегнаха. Но очите на Вилкс се приковаха към новичките хромови бутуши, които блестяха на слънцето. Неволно той протегна ръка към тези бутуши: бяха му много дотегнали раздралите се от пътешествията из гората гумени.

Лидумс видя борбата между желанието му и известна неловност: една работа беше акцията, друга работа — обикновената кражба! Като се усмихна, той каза:

— Добре, вземайте ги, считайте това за военен трофей! И да вървим!

Вилкс прехвърли през рамо неочакваната плячка, огледа се още един път към привързаните хора, които, както се виждаше, още не вярваха, че са уцелени, към коня, равнодушно прогата глава към храсталака, към каручката, към разхвърляните наскоро книжа. Отгледаното се оказа потрулено, отколкото самата кражба. Лидумс бързо ги водеше през блата, до поляк във вода, а там, където те най-сетне изпъзляха от гъмжашите от комари и други насекоми блати, ги застави да си натрият подметките с гас, да посипват пътот по следите си...

(Следва)

ПЕЧАЛБИ

15 ТИРАЖ
СПОРТ ТОТО 1

една 12+2 от 7,523 лв.

една 12+1 от 5,523 лв.

(и двете във Варна)

ТОТО 2

три 5 + 1 по 10,000 лв.

(в Ботевград, с Камен, Търново и с. Димово, Видинско)

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „Ил Левски“ № 11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24.58, зам. гл. редактор — 24.26, отдел „Народен живот и пропаганда“ — 25.27; отдел „Напредък и спорт“ — 24.59; отдел „Култура и бит, хумор и сатира“ — 31.41; счетоводство — 32.59; канцелария — 31.25; коректора и дежурен редактор 24.58